

Šumavák Sepp Sager vzpomíná na vyhnání z Vimperka roku 1946

Byla to těžká doba plná strachu, slz a smutných lidských osudů. Byla to doba, kdy lidskost často zůstala ležet na zemi. A to doslova a do písmene. Psal se rok 1946 a brutální bezohledný nacistický režim dospěl ke svému konci, ale lidé s následky druhé světové války museli bojovat dál.

Jako Sepp Sager z Vimperka. Tak jako jiní, i on s rodinou musel rok po konci války opustit své domovské město Vimperk, které tehdy bylo německy mluvícím. Lidé byli z Vimperka transportováni v vagonech pro dobytek do Bavor, do pro ně zcela cizího prostředí. Pro mnohé šumavské němce to byl zážitek, s kterým se nevyrovnali po celý život a straší je ve snech. Dodnes.

Trošku jinak tuto dobu vnímá roku 1932 narozený Sepp Sager : jako 14 letý jinoch jej dle jeho vzpomínek bral vyhnání jako dobrodružství. Drilovaný nacistickou propagandou, vychovaný v Hitlerjugend, se brzy naučil umět nedávat najevo své emoce. „Mladý německý kluk nebrečí – tak to do nás bylo vtlačováno“ vzpomíná dodnes. Sofistikovaná nacistická propaganda ukazovala jiný obraz Hitlera, Himmlera a Goebbelse – ukazovala je jako heroické jedince. Bylo povinností být hrdým na svou vlast a na svého vůdce. Prostě „normální myšlení“ v době bez internetu, smartphonů, v hlídaném a manipulovaném, režimem řízeném mediálním světě s v té době tvořící noviny a rádio.

Nevědomost mladých lidí byla nemilosrdně zneužita

„Neměli jsme ponětí, oč běží“ , vzpomíná Sager o zvěrstvech nacizmu- třeba o koncentračních táborech. Teprve později, saž mnoho let po válce se o nich dozvěděl a styděl se za ně. „V Hitlerjugend jsme např dostali oblečení a mohli sportovat. To na nás dělalo samozřejmě velký dojem „. Při maširování německé armády na podzim 1938 se směli mladíci svést na tancích. „To byl čistý podvod“ vzpomíná 83 letý Sepp Sager. „Nemilosrdně se zneužila nevědomost mladých“.

Ve Vimperku žili v té době převážně Němci. Ihned za městem , přesně v domě „U Kašpírků“ začínal Protektorát Čechy a Morava. Spolužití mezi Čechy a Němci bylo poklidné, nedocházelo k výrazné diskriminaci národů. Nicméně na konci války vznikla pomstychtivá nálada tak nějak „jsme věděli, že budeme vyhnáni“. A tak se taky stalo, jen na konkrétní datum si tehdejší teenager nemůže vzpomenout. „ Bylo to začátkem, nebo uprostřed roku 46“ dodává.

Okolo deváté hodiny večerní bylo sděleno, že ráno v osm musí odejít. „Maximálně s 50 kilogramy v batohu a to bez jakýchkoli cenností. Jen s oblečením a přiborem“. Když se balili na cestu v dáli / konečně se něco bude dít, bude zábava říkal si mladík/ rodičům byla stále více jasno, co se blíží. Maminka plakala. Jeho válkou těžce zasažený otec se potýkal s velmi černými myšlenkami. Šli na stanoviště, kde byli důsledně a surově prohlídnuti. „Bylo to Češi ale cizí, ne z našeho regionu. Měli SS Uniformy a cítili se jako vítězové. Nevěděli jsme , co se bude dít, co se stane“ popisuje Seger pocitu nejistoty.

Bez zjevného cíle napříč Bavorskem

Komické bylo, že nikdo nic nesděloval, nic neříkal. A tak se po pěti dnech cca 400 lidí odebralo do „dobyčáku“ na nádraží. Cestou na ně někteří Češi házeli kameny, jiní pro změnu nad svými bývalými sousedy vyjadřovali lítost. Rodina Sageru byl nahnána do vagonu pro krávy. Společně s ostatním si před odjezdem zazpívali šumavskou hymnu „ Na krásné Šumave“.Pozoruhodná nálada , při níž

mnoho lidí plakalo. Poté šest dní vlak s dobytčáky putoval napříč Německem, aby dojel do Fuhr im Wald. Bláznivý průvodčí všem roztrhal doklady, takže se vlastně nevědělo nic. „ Byla to naprostá beznaděj“ -vzpomíná 83 letý Sager. Poté jsme byli pomocí insekticidu DDT všichni odvšiveni.

Moji rodiče byli relativně v klidu, věděli, že jsme v američany okupované zóně a nikoli v místech pod vlivem obávaných Rusů. V této době nikdo nic nevěděl. Nikdo nevěděl co se s vysídlelci má dít. A tak se opět jelo skrze celé Bavorsko. Viděli jsme mnoho rozbožených ruin, vyhořelých vlaků, mnoho strašlivých scén. V každém městě se odpojil vagon s cca 40ti lidma. Rodina Sagerova s prarodiči nakonec přijela do Grafenou. Paradoxně do městečka, nevědomě vzdáleného pár desítek kilometrů od rodného Vimperka.

„Samozřejmě jsme Grafenau z doslechu znali, ale nedokázali jsme odhadnout jak daleko od Vimperka je“ vzpomíná Sager. Vyhnanci byli nákladními automobily dovezeni na grafenauké náměstí a odtud rozdělovány do okolí. „Zpočátku jsme byli ve více Zenting v sálu pivovaru Kamm. Majitel se o nás dojemně staral. To mu nikdy nezapomenu“, dodává emotivně Sager a po chvílce pauzy polkne. Tehdejší doba jej otesala a zahladila hrany. „Přesto jsme vedli šťastný život“. V roce 1946 jsme nakonec skončili u jednoho sedláka v vsi Burgdorf poblíž Zentingu. „Náš byt byl sklep s mřížemi v oknech. Postel jsme si udělali ze slámy.

„Už jsem nebyl dítě“

Zvláštní vzpomínku má k prvním Vánocům stráveným mimo Vimperk. Při hledání vánočního stromku našel svého zajíce, chyceného do pasti. Schoval ho pod bundu a propašoval domů. Soused jim půjčil hrnec na važení, aby na Štědrý večer byla aspoň trochu slavnostní atmosféra, uprostřed chudoby v obklopení strachu a nejistoty. „Hodinu jsem se hádal s osudem“ dodává. Ač jsem byl věkově dítě, dítětem jsem již reálně nebyl. V následujících letech mu úřad práce nabídl místo na postu pekaře v Schonbergu, kde založil rodinu, pracoval jako berní úředník a žije zde dodnes.

Rychle se snažil navázat kontakty s Vimperkem, jakmile je to možné, jede do Vimperka a mluví s obyvateli. Touha ho stále žene domů. „Odpuštění“ , to je slovo které je pro Seppu Sagera velmi důležitým. Odpuštění není zrovna jednoduchým krokem, ale je rozhodně krokem nutným k nalezení klidu. „Snažil jsem se pochopit Čechy, co sem také podařilo“ říká důrazně. „Mám hodně českých přátel, jsme stejný typ lidí - Šumaváci“ , říká. Proto se snaží spojovat Bavoráky i Čechy na společnou cestu, píše knihy o vztazích a o společné historii.

Další téma, které mu leží na duši, je „Azylová krize“, jak ji média nazývají. Ačkoli se sám neoznačuje jako za „utečence“ – spíše za vysídlelce či vyhnance, ví moc dobře, co znamená proti své vůli muset opustit svůj domov. Proto je přesvědčený „ Musíme těmto lidem pomáhat. Ti , co něco podobného nezažili, netuší.“

Nenávist k cizímu, třeba současné nálady proti imigrantům, netoleranci k lidem jiné barvy pleti, řeči se podle něj ze společnosti neztratila , tak jako krajně pravicové názory. Vzhledem k naší minulosti je pro mě nepochopitelné, jaktože se i v dnešní době takovéto názory objevují, ač nemají budoucnosti. Naštěstí je velmi mnoho rozumných lidí, kteří si říkají : "Už nikdy by se nemělo stát to, co se stalo po válce. To si Sepp Sager přeje z celého srdce. Strach, slzy a smutné osudy by v dnešní době neměli mít místo.